

ASPIRIT ANIMASTM

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΙΠΡΟΙΑ

TUI T. SUTHERLAND

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

ERDAS

Για τον Έλιοτ και την Τζόνα και για το ζώο πνεύμα μου,
τον Ηλιαχτίδα.

- T.S.

ΚΟΒΟ

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ του Στέτριολ τον αποκαλούσαν ο Βράχος που Μουρμούριζε.

Ήξεραν αόριστα πού βρισκόταν – βαθιά μέσα στο καμένο κι άγονο εσωτερικό της ηπείρου. Ήξεραν για το μουρμουρητό που έκανε τη γη να τρέμει για χιλιόμετρα προς κάθε κατεύθυνση γύρω του.

Και ήξεραν το όνομα του σκοτεινού, σατανικού πλάσματος που είχε φυλακιστεί μέσα του.

Πάνω απ' όλα, ήξεραν πως αν ήθελαν να μείνουν ζωντανοί, δεν έπρεπε για κανέναν λόγο να πλησιάσουν κοντά του.

Έτσι, κανείς δεν είχε επισκεφτεί τη φυλακή του Κόβο του Πιθήκου για εκατοντάδες χρόνια. Όχι πως ήταν εύκολο, αν κάποιος είχε την όρεξη να το δοκιμάσει. Ο Βράχος που Μουρμούριζε βρισκόταν στη μέση της ερήμου του Στέτριολ και απείχε μέρες από την κοντινότερη πηγή νερού. Κάθε πλευρά του βράχου ήταν μια κάθετη επιφάνεια δίχως κρατήματα, λες και είχε σχηματιστεί από την κοφτερή λεπίδα ενός τεράστιου σπαθιού.

Η κορυφή του βράχου καιγόταν από τον ήλιο και η θερμοκρασία άγγιζε τους εκατό βαθμούς – αν και κανείς δεν είχε μετρήσει φυσικά την ακριβή θερμοκρασία, ήταν αρκετά υψηλή για να τσουρουφλίσει κάθε πόδι, μπότα ή πατούσα που προσπαθούσε να πατήσει στην επιφάνεια.

Το κλουβί έμοιαζε πως έβγαινε από την κορυφή του βράχου, ένας απέραντος ιστός από πανίσχυρα κλαδιά, σκληρά σαν διαμάντια. Ακτινοβολούσε ένα αγνό, εκτυφλωτικό λευκό φως, ειδικά στις γωνίες, εκεί όπου διατηρούσε ακόμη το αόριστο σχήμα των γιγαντιαίων κεράτων, τα οποία είχαν τοποθετηθεί στο σημείο πριν από αιώνες από το Μεγάλο Θηρίο Τέλουν.

Και φυσικά, υπήρχε και ο αετός: ο Χάλαβρι, ο φρουρός με την κοφτερή ματιά, ο οποίος φύλαγε τον Κόβο κάθε μέρα και κάθε νύχτα.

Επομένως, δεν υπήρχαν επισκέπτες για πάρα πολύ καιρό.

Εξού και το μουρμουρητό.

«Πρώτα θα γδάρω το δέρμα τους», μούγκρισε μια φωνή, που θύμιζε κεραυνό, από τα πέρα βουνά. «Θα συντρίψω τα κρανία τους με τις γροθιές μου. Θα τυλίξω τα κόκαλά τους με τους πράσινους μανδύες και θα βάλω φωτιά στα σπίτια τους. Τα φρουριά τους θα γίνουν σκόνη κάτω από τα πόδια μου».

Τα σατανικά μάτια ενός τεράστιου ασημόραχου γορίλλα γυάλιζαν μέσα από το κελί. Η παχιά, μαύρη γούνα του τον έκανε να ζεσταίνεται κάτω από τον καυτό ήλιο. Δεν υπήρχε χώρος στο κλουβί για να βηματίζει, οπότε καθόταν και περίμενε μελαγχολικά, όπως έκανε εδώ και πάμπολλες γενιές. Βασιλιάδες κι αυτοκρατορίες είχαν ανατείλει και δύσει από τότε που φυλακίστηκε, ωστόσο εκείνος περίμενε ακόμη.

Κι ενώ περίμενε, ονειρευόταν την ώρα που θα έπαιρνε την εκδίκησή του.

«Έχω σκοτώσει τέσσερα Μεγάλα Θηρία», μурμούρισε. «Όταν απελευθερωθώ, θα τιμωρήσω αυτούς τους αλαζόνες Πρασινομανδύτες που τα ακολουθούν. Θα διαλύσω τα ζώα πνεύματά τους και στη συνέχεια θα σκοτώσω εγώ ο ίδιος αυτά τα κακόμοιρα ανθρωπάκια. Κάποιους θα τους στραγγαλίσω αργά κι άλλους θα τους πνίξω στο νερό. Άλλους θα τους πατήσω κάτω». Άγγιξε με την παλάμη του τα κέρατα που τον κρατούσαν φυλακισμένο.

Κάπου μακριά, ένα αρπακτικό άφησε μια κραυγή που έσκισε τον καυτό αέρα.

«Δεν έμεινε πολύς καιρός. Άχρηστοι άνθρωποι. Αν ήμουν ελεύθερος, θα είχαμε ήδη όλα τα φυλαχτά. Θα ήμασταν βασιλιάδες αυτού του κόσμου κι όλοι θα μας προσκυνούσαν».

Οι κολοσσιαίοι μύες του φούσκωναν, καθώς ασκούσε πίεση στα τείχη του κελιού. «Σύντομα. Η ώρα μου πλησιάζει. Θα έρθουν για μένα σύντομα», μурμούρισε, ρίχνοντας τη ματιά του στο μικρό κομμάτι της ερήμου που μπορούσε να δει. «Η Γκέραθον έχει απελευθερωθεί εδώ κι εβδομάδες. Αργοί, απαίσιοι άνθρωποι. Ίσως να τους ξεριζώσω τα δάχτυλα».

Σήκωσε το κεφάλι του και τα γιγάντια ρουθούνια του πετάρισαν, καθώς οσφρίστηκε τον αέρα. Ένα πονηρό χαμόγελο εμφανίστηκε στα χείλη του.

«Γκέραθον», έκανε. «Επιτέλους».

«Καταλαβαίνω τη μανία σου να χύσεις το αίμα των εχθρών σου», είπε μια φωνή από πίσω του. «Μα έπειτα από τόσους αιώνες αναμονής, τι είναι άλλος ένας μήνας ή δύο;»

«Θα περιμένω όσο χρειαστεί, αρκεί τα σχέδιά μου να καρποφορήσουν», είπε ο Κόβο. «Στάσου κάπου όπου μπορώ να σε δω».

Ένα καστανόμαλλο αγόρι μπήκε στο οπτικό του πεδίο και σταμάτησε μερικά βήματα από το κλουβί, όχι μακριά από την κάθετη άκρη του γκρεμού πίσω του. Ήταν λεπτοκαμωμένος και μικρόσωμος, δεν έπρεπε να είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που είχε πει τη Χολή. Ήταν ηλιοκαμένος. Μεγάλες γρατζουνιές που έβγαζαν αίμα κάλυπταν τους ώμους του κι έδειχνε να μην τον νοιάζει ο καπνός που έβγαινε από τις σόλες των παπουτσιών του. Μα ίσως αυτό να είχε να κάνει με εκείνη που βρισκόταν στην πραγματικότητα μέσα του, κοιτάζοντας μέσα από κίτρινα φιδίσια μάτια και διεσταλμένες κόρες.

«Σαν πολύ μικρό να είναι αυτό το πλάσμα για σένα», μούγκρισε ο Κόβο. «Μοιάζει περισσότερο με μεζεδάκι παρά με αγγελιαφόρο». Κοίταξε τον ουρανό, μα δεν υπήρχε ίχνος του Χάλαβιρ. Άψογος συγχρονισμός: ο ακοίμητος φρουρός του έλειπε πάνω στην ώρα που δέχτηκε την επίσκεψη αυτή.

«Θα τον φάω αργότερα», είπε το αγόρι και, αν και δεν ήταν η φωνή της Γκέραθον, όχι ακριβώς, υπήρχε μέσα της ένα απόκοσμο ψιθύρισμα, το οποίο αντηχούσε το ερπετό Μεγάλο Θηρίο. «Έτσοςσοςσι που λες... χρόνια και ζαμάνια. Τι έκανες τόσο καιρό;»

«Διασκέδαζα», γρύλισε ο Κόβο. Έσμιξε τα φρύδια του και τα σκούρα μάτια του άστραιψαν. «Ήρθες εδώ για να μου τρίψεις στο πρόσωπο την ελευθερία σου;»

«Όχι», είπε η Γκέραθον με έναν τόνο συμπόνιας. «Ήρθα να σου πω πώς τα πάμε. Οι Κατακτητές μόλις έκλεψαν την Κρυστάλλινη Πολική Αρκούδα από αυτά τα ανθρωπάκια, τους Πρασινομανδύτες. Κι εγώ κατάφερα

να βασανίσω το μυαλουδάκι ενός από αυτούς, μια και η μητέρα του είναι ένα από τα δημιουργήματά μου. Έπρεπε να δεις το πρόσωπό του όταν προσπάθησε να τον σκοτώσει. Ήταν *απολαυστικό*».

«Αλίθανα», είπε ο Κόβο. «Δεν πειράζει, άσε με εδώ για αιώνες, μου αρκεί που εσύ περνάς καλά».

«Θα έρθει και η ώρα σου να περάσεις κι εσύ καλά», είπε η Γκέραθον, καλύπτοντας το στόμα του αγοριού, καθώς τον έκανε να χασμουρηθεί επίτηδες. «Έχουμε σχεδόν αρκετά φυλαχτά για να σε απελευθερώσουμε».

«Αυτό είναι... σχεδόν αυτό που ήθελα να ακούσω», είπε ο Κόβο με βλοσυρό χαμόγελο.

«Πρέπει να με εμπιστευτείς», είπε η Γκέραθον νωχελικά. «Έχουμε τον τρόπο να γνωρίζουμε καθετί που κάνουν οι Πρασινομανδύτες και ξέρουμε πάντοτε πού πηγαίνουν τα Τέσσερα Θανατωμένα. Θα αρπάξουμε το επόμενο φυλαχτό κι έπειτα θα τους καταστρέψουμε».

«Πρόσεξα πως δεν τους έχεις καταστρέψει ήδη», παρατήρησε ο Κόβο. «Μπορείς να μου πεις γιατί ζουν ακόμα;»

Η Γκέραθον κούνησε περιφρονητικά το χέρι του αγοριού. «Ακόμη είναι χρήσιμοι για μένα. Για *εμάς*. Για τον Βασιλιά των Ερπετών μας. Μην ανησυχείς, όλοι τους θα είναι σύντομα νεκροί».

Το αγόρι ξαφνικά άφησε μια κραυγή πόνου κι έπεσε μπροστά, στα χέρια και στα γόνατά του. Αμέσως, εμφανίστηκαν στο δέρμα του φουσκάλες.

«Που να πάρει», σφύριξε η Γκέραθον με την ήρεμη φωνή της να κάνει αντίθεση με το στρεβλό από τον πόνο πρόσωπο του αγοριού. «Αυτό το αξιοθρήνητο κοστούμι δεν θα μου είναι χρήσιμο για πολύ ακόμη. Ίσως να καλέσω το όρνιο του για να τον μεταφέρει».

«Α», έκανε ο Κόβο, «ώστε έτσι τον έφερες εδώ πάνω».

«Ναι. Διαλέξαμε τον πιο μικρόσωμο άνθρωπο και τον δέσαμε με τη Χολή με ένα γιγάντιο πουλί», απάντησε εκείνη. Ο Κόβο κοίταξε τον ουρανό κι είδε τα τεράστια φτερά που δεν ανήκαν στον Χάλαβιρ.

Το αγόρι κατέρρευσε και η δυσάρεστη μυρωδιά της καμένης τρίχας άρχισε να αιωρείται. «Όπως και να 'χει», συνέχισε η Γκέραθον, «είναι σχεδόν νεκρός. Πόσο βαρετό. Φαντάζομαι πως πρέπει να πούμε αντίο για την ώρα, Κόβο».

«Περίμενε», γρύλισε εκείνος, σφίγγοντας τα κέρατα. «Πόσο ακόμη θα βρίσκομαι εδώ μέσα;»

«Την επόμενη φορά που θα σε δω», του σφύριξε με τη φωνή της να χάνεται, καθώς τα μάτια του αγοριού έκλειναν και η ζωή του εγκατέλειπε το σώμα, «θα είμαστε και οι δυο μας ελεύθεροι».

«Και τότε... το Έρντας θα είναι δικό μας».